

Сидеръ, — смѣешкомъ — посестримо! плачи и наплачи са по скоро, че да ми попѣшъ, както ми си другий пѣтъ пѣла.

Пънковица. — О! драги ми побратиме! отучихми са вече да пѣемъ, гласовете ни охрипѣвѣха и привикнаха на плачъ отъ теглилата на тогози проклетъ кръвника.

Пънку като видя, че ти са йоще не осеща и не може да разбере работата, скочи и грабна въ единъта си ржка хамаллията, а въ другата зенгните, та запя и за игра таквази една пѣсянъ и игрж:

«Време за плачъ вече са мина

«Настана ми време за йгра,

«Клетъ арапинъ ми загина

«На секаде вече светлина.

«Богъ ни прати тойзи юнакъ,

«Та ни отарва отъ черенъ арапъ,

«Отъ очи нн сълзи отри,

«Ще го славимъ съ пѣсни и съ игри.

Пънковица изведиждъ си промѣни печално то лице на весело и извика — пѣко! каква е на тебѣ тѣзи пѣсенъ и игрж! да ли е Боже наистена станало, каквото козва пѣсентж ти?

Пънку — Мари смаяна жено! я си добръ помисли, че тѣзи хамаллия зема ли са отъ рамото на онзи страшенъ харамия и тѣзи зенгнн бутватъ ли са отъ седлото на онзи хварковатъ аждреханъ, до като сж тѣе живи; не ти ли стига умжтъ, че тѣзи нѣща са сж зели отъ тѣхъ, когато сж биле тѣе мъртви.

Пънковица, — Нъ азъ мислѣхъ, че арапинътъ е срещналъ побратима и му ги е далъ даги мийми, както, завчера ги бѣше проводилъ по одного, опустѣли му отъ главжта.

Пънку — ето пакъ колко си глупава, че колко пжгници е до сега той срещналъ и ги е безъ рани заминалъ, или да ги не обере и саблече; а и за нашйтъ побратимъ какъ мислишъ, да ли е звярка за пипани; азъ тѣй мисля, че дорде падне неговата глава, много глави ще са потаркулжтъ по полето, както и нашйтъ арапинъ, отъ деветъ години, какъ тжрси дѣда си и едванъ днесъ го намерилъ и, патаксалъ въ нашйтъ кладенецъ, и свирѣийтъ му аждреханъ ще гоцава тѣзи ноцъ гладните вълци.

Пънковица — ето чакъ сега разбрахъ, че арапинътъ заедно съсъ коньтъ си е загиналъ, анатемаго! но самси ли побратимъ е свършилъ това, за сичкйтъ вѣляйтъ добро!

Сидеръ — Азъ замахнахъ Богъ го уби и вече е мъртъвъ вѣчно спи, а както ти казахъ, наплаквай са скоро, че да ми попѣшъ, както ми си пѣла!

Пънковица, обсирана отъ радостъ, впуска са пригржца го, пѣдуваго и съ веселъ гласъ извиква — ще памъ сега прѣхубавецъ юнако и йоще по добре, отъ колкото ти сжмъ пѣла и, гласътъ ми по си поля ще са разстели, ще екне по си гори и долини, вредомъ, по